

Sygn. akt II CSK 410/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku A. B. B.
przy uczestnictwie Kółka Rolniczego "S." w Ł.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 października 2015 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 25 czerwca 2014 r., którym Sąd Rejonowy oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości oznaczonej we wniosku. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem wniosku.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wnioskodawca wskazał na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące „...rozumienia pojęcia „posiadanie nieruchomości jako posiadacz samoistny” z art. 172 k.c. w kontekście władania przygranicznym pasem gruntu, przyłączonym do nieruchomości będącej własnością samoistnego posiadacza, który ubiega się o nabycie prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie...”. Poza tym złożona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zebrany materiał dowodowy powinien prowadzić do konkluzji, że sporna nieruchomość pozostawała przez wymagany prawem okres czasu w samoistnym posiadaniu skarżącego i jego poprzedników prawnych.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie tego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Zasygnalizowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie stanowi *novum*, pojęcie samoistnego posiadania nieruchomości było bowiem niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślał, że ocena charakteru posiadania wiąże się ściśle z okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy, z których wynika czy posiadacz wykonywał czynności faktyczne wskazujące na samodzielny, rzeczywisty, niezależny od woli innej osoby stan władztwa i czy jego dyspozycje swą treścią odpowiadałyby dyspozycjom właściciela (zob. uchwałę Pełnego Składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008, nr 5, poz. 43, uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, OSNC 1992, nr 4, poz. 48, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2000 r., IV CKN 103/00, nie publ. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1996 r., III CKU 8/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 38, z dnia 14 października 1999 r., I CKN 154/98, nie publ., z dnia 16 stycznia 2001 r., II CKN 901/00, nie publ., z dnia 8 lutego 2002 r., II CKN 1186/99, nie publ., z dnia 18 września 2003 r., I CK 74/02, nie publ., z dnia 13 stycznia 2004 r., V CK 131/03, nie publ., z dnia 29 września 2004 r., II CK

550/03, nie publ., z dnia 5 września 2008 r., I CSK 54/08, nie publ. i z dnia 8 października 2008 r., V CSK 146/08, nie publ.).

Skarżący nie przytoczył argumentów jurydycznych przekonujących o potrzebie zajęcia przez Sąd Najwyższy po raz kolejny stanowiska co do tego, w jaki sposób należy rozumieć pojęcie samoistnego posiadania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W niniejszej sprawie skarżący kwestionował przede wszystkim poczynione ustalenia faktyczne i – pomimo zakazu wynikającego z art. 398³ § 3 k.p.c. – czyni to również w skardze kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.